

μέχρι πολύ πρόσφατα ήταν απλώς το ότι η Δικαιοσύνη δεν έκανε τίποτε. Το ότι επιτέλους κινητοποιήθηκε κατόπιν παραγγελίας δεν την τιμάει, ούτε όμως δικαιώνει κανέναν. Αν κάτι δείχνει ή εξηγεί η on camera αποκρουστική οικειότητα του Μπαλτάκου με τον Κασιδιάρη, είναι ακριβώς αυτή η εδραιωμένη ατιμωρησία της Χρυσής Αυγής τα τελευταία χρόνια.

Την πραγματική της σκανδαλώδη ασυλία παρά τα τόσα εγκλήματα που συντεταγμένα διαπράχθηκαν στο όνομα των ιδεών της από τα μέλη της.

Αν μη τι άλλο, ο κύριος Μπαλτάκος υπήρξε η τρανή απόδειξη ότι η κυβέρνηση είχε μάλλον δίκιο, όταν έκανε λόγο για «θεωρία των δύο άκρων», που τόσο προκαλούσε την Αριστερά. Το κυβερνη-

τικό «λάθος» είναι ότι δεν είχε ορθά διαγνώσει τον εαυτό της στο ένα άκρο.

ΣΗΜΕΙΩΣΕΙΣ

- 1 <<http://rosalux.gr/event/akrodexios-extremismos-ratsismos-kai-xenofobia-stin-ellada-i-koryfi-toy-pagovoynoy>>
- 2 <<http://www.thepressproject.gr/article/47825/l-dikaiosuni-argise-polu>>

Η ΦΥΣΗ ΤΟΥ ΚΥΠΡΙΑΚΟΥ ΚΑΙ ΤΟ «ΚΟΙΝΟ ΑΝΑΚΟΙΝΩΘΕΝ»

ΣΤΑΥΡΟΣ ΤΟΜΠΑΖΟΣ

Θα ακούσει κανείς πολλά κομματικά στελέχη του ΔΗΚΟ, της ΕΔΕΚ, ακόμη και του ΔΗΣΥ να απαιτούν από τηλεοράσεως την επαναποθέτηση του Κυπριακού στη «σωστή» του βάση, δηλαδή ως προβλήματος εισβολής και κατοχής. Είναι, όμως, το κυπριακό πρόβλημα ένα πρόβλημα εισβολής και κατοχής;

Καταρχήν, το Κυπριακό δεν άρχισε το 1974. Πριν το 1974, υπήρξαν δικοινοτικές συνομιλίες και σχέδια επίλυσης του Κυπριακού, χωρίς βέβαια να υιοθετηθούν. Πριν το 1974, το Κυπριακό ήταν ένα πρόβλημα μιας εθνοτικής διένεξης ανάμεσα στην ελληνοκυπριακή και τουρκοκυπριακή κοινότητα που στα αποκορυφώματά της πήρε τη μορφή της ανοικτής σύγκρουσης: το '58, το '63-'64, το '67 και το '74. Το καλοκαίρι του 1974 δεν είναι μόνο το καλοκαίρι του πραξικοπήματος και της εισβολής, είναι και το καλοκαίρι της σφαγής Τουρκοκυπρίων από Ελληνοκύπριους ακροδεξιούς πραξικοπηματίες στα τουρκοκυπριακά χωριά Τόχνη (επαρχία Λεμεσού), Μάραθα, Αλόα και Σανταλάρη (μεταξύ Λευκωσίας

Ο Σταύρος Τομπάζος διδάσκει στο Τμήμα Πολιτικών και Κοινωνικών Επιστημών του Πανεπιστημίου Κύπρου.

και Αμμοχώστου). Στα τρία τελευταία σφαγιάστηκαν κυρίως γυναικόπαιδα. Η βαρβαρότητα δεν υπήρξε ποτέ «μονοπώλιο» της μιας ή της άλλης πλευράς στην Κύπρο και οι βιαιοπραγίες πολύ μεγαλύτερης κλίμακας των Τούρκων εισβολέων δεν δικαιολογούν τις «γαλανόλευκες» βιαιοπραγίες. Το 1974, με την τουρκική εισβολή, προστίθεται στη δικοινοτική διάσταση του Κυπριακού και μία νέα βαρύνουσα διάσταση: αυτή της διεθνούς πτυχής του Κυπριακού, της εισβολής και κατοχής. Οι συνομιλίες από το 1974 και μετά αφορούν και στις δύο πτυχές του Κυπριακού, τη δικοινοτική και τη διεθνή διάσταση. Συνεπώς, είναι καθαρή υποκρισία να υποβιβάζεται το Κυπριακό σε ένα απλό θέμα κατοχής εδαφών από μία ξένη χώρα.

Ποτέ δεν υπήρξε στην Κύπρο μια κυπριακή εθνική ταυτότητα υπεράνω των εθνικών ταυτοτήτων των κοινοτήτων. Βέβαια, είναι δυνατό να διαβάσει κανείς την κυπριακή ιστορία σε τουλάχιστον τρία επίπεδα: στο ταξικό, το «παραδοσιακό» και το εθνικό επίπεδο. Υπήρξαν κοινοί ταξικοί αγώνες Ελληνοκυπρίων και Τουρκοκυπρίων, όπως αναπτύχθηκαν και παραδοσιακοί δεσμοί αλληλεγγύης και συ-

νεργασίας στην κυπριακή γεωργική ζωή. Ωστόσο, αυτό που καθόρισε τα μεγάλα ιστορικά γεγονότα είναι η εθνοτική σύγκρουση των κοινοτήτων και ο εθνικοαπελευθερωτικός αγώνας των Ελληνοκυπρίων κατά των άγγλων αποικιοκρατών. Μέσα στον 20ό αιώνα συγκροτούνται στην Κύπρο δύο ξεχωριστές εθνικές δημοσιότητες. Συγκροτούνται μέσα από την αντιπαλότητα και τη σύγκρουσή τους, με τους Ελληνοκύπριους να επιδιώκουν την ένωση με την Ελλάδα και τους Τουρκοκύπριους τη διχοτόμηση και τη διπλή ένωση.

Οι εθνικές συνειδήσεις διαμορφώνονται όμως παράκαιρα και ετεροχρονισμένα σε σχέση με αυτές των «μητέρων πατρίδων». Αποκτούν φωνή και εθνικά αιτήματα, όταν η Ελλάδα και η Τουρκία έχουν πλέον λύσει τα μεγάλα συνοριακά τους προβλήματα και δεν θέλουν να δυναμιτίσουν ούτε τις μεταξύ τους σχέσεις ούτε τις σχέσεις τους με τις μεγάλες δυνάμεις. Όπως έλεγε και ο Γεώργιος Παπανδρέου, η Ελλάδα ανέπνεε με δύο πνεύμονες, τον αμερικάνικο και τον βρετανικό, και δεν μπορούσε να πάθει ασφυξία λόγω του Κυπριακού. Η ελληνοκυπριακή κοινότητα προτιμά να αγνοεί και

τον ιστορικό χρόνο και τη γεωγραφία της περιοχής και τους διεθνείς συσχετισμούς των δυνάμεων. Ο Μακάριος ποτέ δεν χώνεψε τη δοτή Ζυρίχη και ήθελε να «ελληνοποιήσει» την Κύπρο, αποκεφαλίζοντας πνευματικά την τουρκοκυπριακή κοινότητα, με όμοιο τρόπο που ο Βενιζέλος ήθελε να «εξοντώσει» την τουρκική εθνική συνείδηση εν τη γενέσει της. Με το πραξικόπημα και την εισβολή που επακολούθησε, η Κύπρος διχοτομήθηκε ντε φάκτο και οι πληθυσμοί διαχωρίστηκαν γεωγραφικά σε δύο συμπαγείς ζώνες: στα κατεχόμενα εδάφη και τα εδάφη που ελέγχει η Κυπριακή Δημοκρατία. Οποιαδήποτε διευθέτηση του Κυπριακού στη βάση της επανένωσης της Κύπρου δεν μπορεί να βασιστεί σε κάποια ανύπαρκτη κυπριακή συνείδηση, δηλαδή σε κάποια υποτιθέμενη κοινή ταυτότητα, αλλά πάνω στην αναγνώριση της διαφορετικότητας των εθνικών συνιστωσών του κυπριακού λαού. Είναι για τον λόγο αυτό που η επιδιωκόμενη διζωνική, δικοινοτική ομοσπονδία δεν είναι μια κακή διευθέτηση.

Πριν προλάβει το κοινό ανακοινωθέν Αναστασιάδη-Ερογλου να δει καλά-καλά το φως της δημοσιότητας, τα απορριπτικά κόμματα στην Κύπρο, από το Σοσιαλιστικό Κόμμα ΕΔΕΚ μέχρι και το κυπριακό παράρτημα της Χρυσής Αυγής (ΕΛΑΜ) έσπευσαν να το κατακεραυνώσουν. Αυτή η άμεση, αρνητική αντίδραση που προκάλεσε ρήξη στη δεξιά συμμαχία ΔΗΣΥ και ΔΗΚΟ και αποχώρηση του ΔΗΚΟ από το κυβερνητικό σχήμα, αποδεικνύει ένα και μοναδικό πράγμα: ένα ποσοστό καθόλου ευκαταφρόνητο (ευτυχώς όμως μειοψηφικό) των Ελληνοκυπρίων προτιμά τη διχοτόμηση, διαμέσου της διατήρησης του υφιστάμενου στάτους κβο και της σταδιακής νομιμοποίησής του, από οποιαδήποτε επίλυση του προβλήματος στη βάση της ομοσπονδιακής επανένωσης της Κύπρου. Αυτή η διαπίστωση προκύπτει αβίαστα από μια απλή ανάγνωση του κοινού ανακοινωθέντος, το οποίο καθορίζει το πλαίσιο λύσης του προβλήματος. Το κοινό ανακοινωθέν δεν αποκλίνει αρνητικά ούτε κατ' ελάχιστο από τα ήδη συμφωνηθέντα σε προγενέστερους κύκλους συνομιλιών ή από τα σχετικά ψηφίσματα του Συμβουλίου Ασφαλείας του ΟΗΕ. Πιο συγκεκριμένα, καθορίζει τη φύση της ομοσπονδίας ως διζωνικής, δικοινοτικής με πολιτική ισότητα των δύο κοινοτήτων, όπως ακριβώς προβλέπεται από τα ψηφίσματα 716 και 750 του Συμβουλίου Ασφαλείας του 1991 και 1992 αντίστοιχα. Το πρώτο καθορίζει την έννοια της «πολιτικής ισότητας» και

το δεύτερο την έννοια της «διζωνικότητας». «Πολιτική ισότητα» δεν σημαίνει ίση αριθμητική εκπροσώπηση Ελληνοκυπρίων και Τουρκοκυπρίων στα όργανα του ομόσπονδου κράτους, αλλά αποτελεσματική εκπροσώπηση και των δύο πλευρών σε αυτά, έτσι που να αποκλείεται η επικυριαρχία της μιας πλευράς πάνω στην άλλη.

Αξίζει να αναφερθεί ότι ο Τάσος Παπαδόπουλος, μετά την απόρριψη του σχεδίου Ανάν, στη συμφωνία που έκλεισε με τον Μεχμέτ Αλί Ταλάτ (συμφωνία της 8ης Ιουλίου 2006) δεσμεύτηκε «για την επανένωση της Κύπρου με βάση μια διζωνική, δικοινοτική ομοσπονδία και πολιτική ισότητα, όπως [αυτές οι έννοιες] καθορίζονται στα σχετικά ψηφίσματα του Συμβουλίου Ασφαλείας». Συνεπώς, ο τότε αδιαμφισβήτητος ηγέτης του ΔΗΚΟ και πρόεδρος της Κυπριακής Δημοκρατίας δέχθηκε να αρχίσει μια νέα διαδικασία επίλυσης του προβλήματος στη βάση μιας συμφωνίας που σε τίποτα δεν διαφέρει, ως προς τη φύση της επιδιωκόμενης ομοσπονδίας, από το κοινό ανακοινωθέν Αναστασιάδη-Ερογλου.

Το κοινό ανακοινωθέν όχι μόνο δεν υστερεί σχετικά με τη συμφωνία Τ. Παπαδόπουλου-Μ.Α. Ταλάτ της 8ης Ιουλίου, αλλά εμπεριέχει και δεσμεύσεις της τουρκοκυπριακής πλευράς που καταγράφονται ως διπλωματικές επιτυχίες του Δημήτρη Χριστόφια. Στην κοινή δήλωση Δ. Χριστόφια-Μ.Α. Ταλάτ της 23ης Μαΐου 2008, πέρα από την επανάληψη του λεκτικού της συμφωνίας της 8ης Ιουλίου σχετικά με τη φύση του ομόσπονδου κράτους, εξασφαλίζεται και η δέσμευση της τουρκοκυπριακής πλευράς για «μια και μόνη διεθνή προσωπικότητα» της ομοσπονδιακής, ενωμένης Κύπρου. Επειδή το θέμα της «μίας και μόνης κυριαρχίας και ιθαγένειας» δεν συμπεριλήφθηκε στην κοινή δήλωση της 23ης Μαΐου 2008, ο Δ. Χριστόφιας πέτυχε να το εντάξει στη συμφωνία του με τον Ταλάτ της 1ης Ιουλίου του 2008. Το κοινό ανακοινωθέν Αναστασιάδη-Ερογλου αποτελεί ουσιαστικά μια σύνοψη όχι μόνο της συμφωνίας της 8ης Ιουλίου 2006, αλλά και των συμφωνιών της 23ης Μαΐου 2008 και 1ης Ιουλίου 2008, διότι συμπεριλαμβάνει τα θέματα της μίας και μόνης διεθνούς προσωπικότητας, κυριαρχίας και ιθαγένειας, ενώ απαγορεύει ρητά κάθε απόσχιση από το επιδιωκόμενο ομόσπονδο κράτος.

Επιπλέον, στο κοινό ανακοινωθέν γίνεται λόγος για «σεβασμό στις δημοκρατικές αρχές, τα ανθρώπινα δικαιώματα και

τις βασικές ελευθερίες» (κυκλοφορίας, εγκατάστασης και ιδιοκτησίας). Το κοινό ανακοινωθέν κινείται συνεπώς στο πλαίσιο των ψηφισμάτων του ΟΗΕ, που ερμηνεύονται με συγκλίνοντα τρόπο και από τις δύο πλευρές, ελληνοκυπριακή και τουρκοκυπριακή, πράγμα βέβαια που δεν εμποδίζει ούτε τον Αναστασιάδη ούτε τον Έρογλου να παρουσιάζουν το κοινό ανακοινωθέν όπως «συμφέρει» όταν το παρουσιάζουν ο καθένας στο δικό του κοινό. Η ουσία είναι ότι η επιδιωκόμενη λύση δεν είναι η διχοτόμηση ή η συνομοσπονδία δύο κρατών, αλλά η διζωνική, δικοινοτική ομοσπονδία με πολιτική ισότητα των δύο κοινοτήτων ή των δύο συνιστωσών πολιτειών της ενωμένης Κύπρου.

Είναι για αυτόν ακριβώς τον λόγο που κανένας στον χώρο της Αριστεράς στην Κύπρο, κυριολεκτικά ουδείς, δεν επιχειρηματολόγησε κατά της επανέναρξης των συνομιλιών στη βάση του κοινού ανακοινωθέντος. Η διζωνική, δικοινοτική ομοσπονδία με πολιτική ισότητα είναι ο δεδηλωμένος επιδιωκόμενος στόχος τόσο του ΑΚΕΛ, όσο και της Ριζοσπαστικής Αριστεράς. Στον χώρο της τελευταίας, η εν λόγω ομοσπονδία δεν θεωρείται καν «οδυνηρός συμβιβασμός», αλλά ένα πολίτευμα που μπορεί να αποτελέσει ένα καθοριστικής σημασίας βήμα στην υπέρβαση της εθνοτικής διένεξης ανάμεσα σε Ελληνοκύπριους και Τουρκοκύπριους.

Κάποιοι από τον αριστερό χώρο στην Ελλάδα ενοχλούνται από τη δραστήρια αμερικανική εμπλοκή στη διαδικασία για έναρξη ενός νέου κύκλου συνομιλιών για επίλυση του Κυπριακού, η οποία εξυπηρετεί τα «ιμπεριαλιστικά τους συμφέροντα». Είναι δυνατό να πιστευτεί κανείς ότι το Κυπριακό θα λυθεί εκτός του πλαισίου του ΟΗΕ, στον οποίο οι ΗΠΑ παίζουν καθοριστικό ρόλο, ή χωρίς την εμπλοκή του λεγόμενου «διεθνούς παράγοντα»; Εκτός του πλαισίου του ΟΗΕ, η λύση είναι αυτή που υπάρχει επί του εδάφους, μια λύση που σπρώχνει την Κυπριακή κυβέρνηση σε (αντι-ιμπεριαλιστικές μήπως;) συμμαχίες με το Ισραήλ.

Τι επιδιώκουν, αλήθεια, οι ΗΠΑ διαμέσου της επίλυσης του Κυπριακού; Επιδιώκουν κάτι πάρα πολύ απλό: να αποτρέψουν ώστε οι υδρογονάνθρακες στην Ανατολική Μεσόγειο να μετατραπούν από απλή ενεργειακή πηγή σε ένα αποσταθεροποιητικό μήλο της έριδας, σε μια περιοχή που ταλανίζεται ήδη από τις συγκρούσεις στη Συρία, την αστάθεια στην Αίγυπτο ή το διαιωνιζόμενο παλαιστινιακό πρόβλημα. Ελάχιστα ενδιαφέρονται κατά πόσο η επίλυση του Κυπριακού θα είναι

«δίκαιη» ή «άδικη» για την μια ή την άλλη κοινότητα, ενδιαφέρονται όμως να είναι κοινά αποδεκτή, διότι μόνο έτσι θα συμβάλει στη σταθεροποίηση της ευρύτερης περιοχής της Ανατολικής Μεσογείου. Σε τι η απομάκρυνση του ενδεχόμενου θερμών επεισοδίων ανάμεσα στις περιφερειακές δυνάμεις και αποσταθεροποίησης της περιοχής είναι αντίθετο με τα συμφέροντα των Κύπριων, Ελλήνων, Τούρκων, Ισραηλινών ή Αράβων εργαζομένων;

Κάποιοι στην Κύπρο και την Ελλάδα τονίζουν στο «αντι-ιμπεριαλιστικό» τους ρεπερτόριο το ζήτημα των διεθνών εγγυήσεων που εξασφαλίζουν την ιμπεριαλιστική κηδεμονία της Κύπρου. Παραλείπουν να αναφέρουν ότι και τώρα, χωρίς λύση του Κυπριακού, η Τουρκία είναι εγγυήτρια δύναμη βάσει της Ζυρίχης (ισχυρίζεται μάλιστα ότι ασκεί τις υποχρεώσεις της ως εγγυήτρια δύναμη κατέχοντας κυπριακά εδάφη) και η Μ. Βρετανία

διατηρεί «κυρίαρχες» βάσεις στο νησί. Το ζήτημα των εγγυήσεων θα αποτελέσει, άλλωστε, ένα από τα μεγάλα θέματα που θα τεθούν στο τραπέζι των συνομιλιών, αν και εφόσον οι συνομιλίες καταλήξουν σε μια κατά τα άλλα συμφωνημένη λύση.

Η υποστήριξη της διαδικασίας των συνομιλιών δεν σημαίνει ότι θα συμφωνήσει κανείς με όλες τις προτάσεις ή τους σχεδιασμούς του Αναστασιάδη. Η ένταξη στο ΝΑΤΟ π.χ., που ο τελευταίος εισηγείται, είναι εξαιρετικά προβληματική και κανένας στον χώρο της Αριστεράς δεν πρόκειται να τη δεχθεί. Η ένταξη στο ΝΑΤΟ σημαίνει, μεταξύ άλλων, για την ενωμένη Κύπρο διατήρηση εθνικά μεικτού στρατού, η οποία θα εγκυμονούσε τεράστιους κινδύνους νέων δικαιοδικών συρράξεων. Ο «αντιιμπεριαλιστικός» λόγος αποτελεί σε κάποιες περιπτώσεις μεταμφίεση του εθνικιστικού λόγου, δηλαδή υιοθέτηση μιας δεξιάς, εθνικής αντί-

ληψης σε βάρος μιας αριστερής, ταξικής, διεθνιστικής αντίληψης του κόσμου.

Τα εθνικά προβλήματα, όπως το Κυπριακό, δεν λύνονται πραγματικά εκ των άνω με μια υπογραφή και μια συμφωνία βασισμένες στους εθνικούς συσχετισμούς δυνάμεων. Η δουλειά της ελληνοκυπριακής και τουρκοκυπριακής Αριστεράς δεν είναι να αντιταχθούν στην έναρξη των συνομιλιών συμπλέοντας με τις πιο εθνικιστικές δυνάμεις των δύο πλευρών, αλλά αντίθετα η δημιουργία μιας νέας ομοσπονδιακής συνείδησης από τα κάτω που θα σφυρηλατηθεί με τους κοινούς αγώνες των εργαζομένων ανεξαρτήτως εθνικής συνείδησης για την υπεράσπιση και διεύρυνση του κοινωνικού και δημοκρατικού κεκτημένου. Το τελευταίο δεν απειλείται από τη δίζωνική, διακοινοτική ομοσπονδία, απειλείται όμως από τις πολιτικές λιτότητας και τα μνημόνια της εργοδοσίας και της τρόικας.

ΔΗΜΟΤΙΚΕΣ ΕΚΛΟΓΕΣ ΚΑΙ ΑΣΤΙΚΟΣ ΧΩΡΟΣ: ΝΑ «ΚΑΤΑΛΑΒΟΥΜΕ» ΤΙΣ ΠΟΛΕΙΣ ΜΑΣ

ΔΗΜΗΤΡΗΣ ΜΠΑΛΑΜΠΑΝΙΔΗΣ

Σε κλίμα προεκλογικό, δύο μήνες πριν από τις βουλευτικές εκλογές του Μαΐου 2012, ο πρόεδρος της Νέας Δημοκρατίας Αντώνης Σαμαράς διατύπωνε την επιτακτική ανάγκη να «ανακαταλάβουμε τις πόλεις μας». ¹ Η προτροπή αυτή διαδόθηκε δημοσίως δια στόματος και άλλων στελεχών του κόμματος, όπως του Νότη Μηταράκη, ² ενώ η εξήγηση δόθηκε ακόμα και στους *New York Times*: «παράνομοι μετανάστες έχουν καταλάβει την πόλη της Αθήνας». ³ Η φράση «να ανακαταλάβουμε τις πόλεις μας» χαρακτηρί-

Ο Δημήτρης Μπαλαμπανίδης είναι αρχιτέκτονας-πολεοδόμος, και υποψήφιος διδάκτωρ αστικής κοινωνικής γεωγραφίας στο Χαροκόπειο Πανεπιστήμιο.

στηκε από τον ημερήσιο τύπο ως «πολεμική» ⁴ και είναι, πράγματι, μία βίαιη προτροπή, μισαλλόδοξη και ξενοφοβική. Καλεί «εμάς» να πάρουμε ξανά πίσω την πόλη που κατέλαβαν οι «άλλοι». Δεν θα ήταν, λοιπόν, υπερβολικό αν συσχετιζαμε τη συγκεκριμένη προτροπή μίσους με τις ρατσιστικές πρακτικές αυτοδικίας που εκδηλώθηκαν το επόμενο διάστημα στο κέντρο της Αθήνας, όπως η βίαιη εκκένωση διαμερισμάτων όπου διέμεναν μετανάστες και η καταστροφή ορισμένων καταστημάτων τους από αυθόρμητες ομάδες πολιτοφυλακής. ⁵ Ούτε θα ήταν υπερβολικό αν τη συσχετιζαμε με τα υψηλά εκλογικά ποσοστά της Χρυσής Αυγής, του κόμματος που υποσχόταν με τον πιο βίαιο τρόπο να αποδώσει την

«Ελλάδα στους Έλληνες» για να «ξεβρωμίσει ο τόπος». ⁶

Με την ευκαιρία των δημοτικών εκλογών στη Γαλλία, οι οποίες προγραμματίστηκαν για την Κυριακή 23 και 30 Μαρτίου, και ενόψει των δημοτικών εκλογών στην Ελλάδα τον ερχόμενο Μάιο, το σύνθημα «να καταλάβουμε τις πόλεις μας» επανέρχεται στη σκέψη μας. Όμως, στην περίπτωση της Γαλλίας, οι υποψήφιοι για τη δημαρχία της πόλης του Παρισιού, όχι μόνο της αριστεράς αλλά και της ιδεολογικά ομόλογης της Νέας Δημοκρατίας δεξιάς, δίνουν στο σύνθημα ένα νόημα διαφορετικό από αυτό που εξηγήσαμε προηγουμένως. Παίρνοντας ένα απλό και φαινομενικά άσχετο παράδειγμα, δηλαδή το πολιτικό σχέδιο των γάλλων υποψηφίων

